

KÜÇÜK KELEBEK

Bir zamanlar küçük kelebek varmış. Renkli giysileri ile çok güzel bir küçük kelebekmiş bu. Güzel olmasına güzelmiş ama bir kusuru varmış ki affedilir gibi değilmiş. Hiç söz dinlemezmiş küçük kelebek. Annesinin, babasının bir dediğini daima iki edermiş. Anne kelebekle baba kelebek, bıkılmışlar onun umursamazlığından. Ne yaptılarsa söz dinletememişler. İyilikle söylemişler, olmamış. Kötü davranmışlar hiç olmamış. Küçük kelebek hep bildiği gibi, aklına nasıl eserse öyle yapmış. Nihayet, güzel bir bahar günü yuvasını terk etmiş. Ilık bahar yeline tutunarak o ağaç senin, bu ağaç benim; o çiçek senin, bu çiçek benim; dolaşmış durmuş. Bir yandan da:

-Ne güzel yerler buralar! Annemi, babamı dinleseydim, bu güzel yerleri belki de hiç göremeyecektim, diye söyleniyormuş.

Bu sevinci hava kararınca dek sürmüştü. Ancak, güneş çekilip gökte yıldızlar parlamaya başlayınca bir hoş olmuş. Kendisini çok yalnız ve çaresiz bulmuş. Kafasına dank etmiş ama faydasız. Annesi, babası, yuvasını düşünerek ağlamaya başlamış. İnci tanesi gibi gözyaşı dökmüş. Bahar yeli acımuş küçük kelebeğe. Almış gözyaşlarını, annesi ve babasına doğru uçurmuş. Küçük kelebeğin gözyaşlarına tanıyan anne kelebekle baba kelebek hemen o tarafa doğru koşmuşlar. Şaşkın ve üzgün yavrularını bularak yuvalarına götürmüşler. Bizim küçük kelebek o günden sonra öyle uslu, öyle söz dinler olmuş ki! Tıpkı sizler gibi sevgili çocuklar...

1. Küçük kelebeğin kusuru neymiş?

.....
.....

2. Annesi babası kelebeğin söz dinlememesi karşısında nasıl davranmışlar?

.....
.....

4. Bir bahar günü kelebek ne yapmış?

.....
.....

3. Kelebek yuvasını terk ettiğine ne zaman pişman olmuş?

.....
.....

5. Kelebeğin anne ve babası onu nasıl bulmuşlar?

.....
.....

6.

.....
.....